

Stále je leto, my dneska ještě tady natáčíme ve vrchotových Janovicích znovu.
Už po druhé tak máme krásné počasí nad námi.
V někde vyvýšce letadlo, aby stojíme na mostě před zámčkeme.
Kdybychom si tak jako romanticky představovali,
tak tady může nás vítat klidně Sidonie jako vítala svého času balstní karylka.
Je to tak.
Pochmurném dušičkojem odpoledně.
To my dneska nemáme.
Dneska máme hezky.
V listopadu roku 1907 šla Sidonie
po tomhle mostě.
Protože bylo chladno, tak měla na sobě červený plášča,
protože foukal výtr, tak ten plášť kolemní vlál.
A šla vstříit...
Po tohle probásníka musela být.
Rilkovi a to byla vlastně jedna z klíčových.
Jeho klíčových vzpomínek na vrchotových Janovice,
ke kterým se ve svých dopisech postupně
vracel, zmizel, podzim, mraky, plískanice.
Bylo járo, pak léto, ale pořád Sidonieš mŕžela vstříit.
Vlast Skog mení si přišovalo řadších období,
ale ten pozic jako zmotný línek.
No tak, já bych všel do toho parku,
a dnešných druhem vrchotových Janovici
bych vyjenoval právě Sidony a Reelkemu.
Co vyjat?!
Já jsem ugl o tě guarantee pro.
Tak tady na mostě involved den vrchotových Janovici je Marting knotman.
A tady nik□□□□ v susah,
kličtina v dětském pokojí Němčina doma s učitelem,
jazyk mé země nikdy správně.
Původně od středověké vodní tvrzé přez arenesanční zámek,
až po barokní přestavbu,
a její součástí právě už bylo vytvoření
formální francouzské zahrady.
To můžu od ním stilu šlechty,
a třeba tam napíš na cestování.
To cestování je převzidoný návernou
velmi příznačené.
Rainer Máry a Rilke
ve svých vzpomínkách velmi často vzpomínal
na intimní a domáckou atmosféru,
která panovala ve vrchotových jalovincích.
V roce 1913 Rilke ještě žije,

a od Sidonie se dozvěděl s drcující správou,
že si její starší brat Rio Hanec,
28. května v Mnihově za život.
Kdo tady pobýval častěj,
však byl německý žurnalista, dramatik Karl Kraut.
Hádle, pojdte dál.
Nikoukijte francé,
kvězněte panu Krauzově zavazat, ladit, rychle.
Ne, ne, ne, není třeba.
Je to jenom pár kníž a časopisů, archi a pera.
Už se nemůžu dočkat vaší záhrady a kameného stol.
Konečně budu moci opět v klidu psá.
Baronga Sidonie se do Krause zamilovala.
V deníku ho nazývá nejlepším, nejmilejším
a nejušlechtilejším mužem.
Nažíva a jí postivují dvě největší totality
nazistická v období okupace.
Také Baronga Sidonie musela opustit svý zámek,
do kterého se nastěhovalo tankové velitelství SS
a tankové opravny.
Tak, tak potom komunistická.
Ten jeden s těch jsou druhů,
kterým nenáviděl všechny kříži a katličky
a tohle to začal nici tlámal to.
Nakonec se mi podařilo dostat se přes hranici.
Jaká je to radost?
Ocitnouce po 11 letech zajetí zase na svobodě.
Baronga Sidonie nádherná,
zemřela v Denhemu, 30. září 1950.
Tak, my jsme se odcitli.
Na začátku parku hned tady za branou.
U rybníka máte ho vypoštěný?
Máme ho po vypoštěn.
Protože konečně opravujeme bezpečnostní přeliv
vedle toho více než 300 letého dubu,
který je tak jako hodně strmně naklonen.
Měli jsme o něj strach poslední době,
protože voda tak jako protíkala grází
z krsi ho kořené, tak teď už bude mít
své pohodlí.
Je to strašně statečný strom,
on se vlastně sám drží při životě.
Sledují to 40 let, tak zelené větve
přibývají jenom směrem mimo rybník.

A když se čistil rybník před 10 lety
a oledávali jsme kořenový systém,
aby jsme už kodili, jak jsme zjistili,
že on všechny kořeny má směrem od rybníka.
Čely, on se, jak kořeny, tak vlastně větvé mám drží.
Mimo rybník výkudy, aby přežil?
Výkudy na to.
Jako vlastně, když jako bude návštěvník
bažit po nějakém autentickém momentě,
kde se setká s Rilke nebo s Krausem,
a kde se s nimi setkávala Sidonie,
tak co tady ještě dneska najde?
Co je realita, co je sen už jenom?
Určitě autentické místo s prosetkání
s Karlem Krausem je stůl
pod těmi vysokými lipami pod zámek,
kde Karl Krause pracoval,
když chtěl pracovat vedné venku.
Je na květinou psal v noci v zámku.
Když chcete tu autentici na hous cela,
tak je to původní routensokl,
protože sedátka k tomu přinášeli.
Dneska byla v průběhu těch leto,
kterých jsme mluvili rozbyta,
takže tam je tětiná deska,
která ležela volmi spadnou.
Můžeme si sednout knoze, u které sedával Karel Krausem.
Ale prokázane tam napsal
velké části posledních nů,
napsal tam třetí volpůržinu,
napsal tam desítka článku
do pochodně a psal i Vershe.
Učitě bys tedy věděli zapomenout,
že ten druhý svazek Krause
slov v Vershích dedikoval přímo parku,
což je v osětové literatů,
na prosto jedinečná záležitost.
Park, který má vlastní zbirku básní,
což je samou sobě nečekané.
Louka, na břehu rybníka, je ta louka
z té básně, louka v parku,
která vyšla v těch prvních slovac Vershích
a měla potitul Zámek Janovice.
Bylo to vlastně po prvé, kdy Krause dál na jevo,

kde ten jeho důležitý s okromu ostrof leží.
My se vždycky zdalá trošku podesdelá tá představa
toho výrazaného psaní v parku, když na druhou stronu byli
storky o tom, jak trávil většinu dne v Županu.
Županu došel, tam rozsla veliká smutyční vrba,
možná znáte tu fotku a tam byl křesílka,
stoleček a tam on pracoval a právě,
ale Sidonie zachovala i zpomínky, že když odpočíval,
tak zase jako si třeba lehlo do potoka.
Tady do toho vodopádu a nechal tu vodu po sobětec,
nebo ležel v trávě,
k volně dostoucím, kdy káme měl docela moderní přístup,
že Sidonie z lopatkou chtěla dloubat pampe lišky,
protože to dělají i současný někdy.
A volně brálně vlastním tělem, protože jsem prostě zdálo,
že je to dokrásný tětky.
Čili prosetkání s krausem asi ten stůl a ta louká.
No a rilke a párk, to není vlastně se tak silná epizodana.
Překvapivě.
Myslím, že takový to nejsprávnější místo bude ta vstupní brána,
kterou on projel při té první návštěvě
a ten popis, který potom ve vlaku psal ty dojmy, co psal s řízeně,
jsou jako magické zláštní dotetka působivej popis,
cesty pod zimním parkem.
A je to mnohokrát citovaný, takže je to znávy místo tam asi.
A potom při té třetí návštěvě, kdy tu byl sám,
tak vlastně seděl v tom altánku, to připomíná alstán,
kolem boněli floksy a popínaví růže, a on si tam psal verše a do pisy
a byl vlastně spokojenej.
Takže to jsou důhém místo pro tvrtvorbu rilkeho.
No tak máme několik míst v jenovickém parku.
A potom tady tu se dostanete na chřpitůvek, když bude chcít.
Jo, tam budeme všichni chcít.
Každopádně děkujeme Ludmila Fiedlerové,
kastelánce Vrkotových Janovic za neuvřitelnou procházku a informace.
A my jdeme brouzat parkem a uvidíme, kde nás vyvrhne.
Velice rádo se stalo.
My jsme se janovickým parkem dostali až k tomu místu, k tomu soklu,
k tomu soklu, který je tady někde u našich nohou,
když jsme se sedli ke stolku v parku.
Právě jsou jsou autentické dotkli, to ten soklu, které jsou kar Kraus.
Uplně mi je mrazí, potřeboval bych papír tušku a začít psát něco fatálního.
My jsme se sedli k místu, kde Karol Kraus napsal spoustu článku do fakil
a napsal tady svá největší díla.

I básně, které nepacíme se největší díla?
To ne, ale zase jako probodit v Karlu Krausový.
Cid?
Cid a pohezy, to je velký výkon.
Sidon je nádermé, to se nedá nic popřít.
Mínu osudová žena.
Tak.
Tak se tady vydáme nejprve, ale za vztahem.
Rainer, mindy, ale OK.
Protože ten časový předchází i když tedy nemůžeme se tak jako
udůvod si představit, že u toho dle Krausová stolu si lec kdo sedne
a řekne si, tak tady všude sedel
a teď se na tom samém místě jde sedel Karol Kraus.
Ale takový ten pocit teď sem s Rilkem v Janovicích.
Rilke a Janovice, když ta výstavka to teda tady jako chvílema evokuje,
tak to není úplně tak pevné pou tom přece jen.
Uprřímně, když se říká Rilka a Janovice,
jak ono to s ním bylo, když se tady zjevís jeho všude 3 krát.
Tak.
Takže poprvé je tady na 2 hodiny.
To tady není moc dlouho, to je ten rok 1907.
Ano, ano.
Po druhé přijede tedy na několik dní, na několik dnů
a to tady tráví se Sidonii, z toho jsou její popisy,
se vracali se tmělým parkem z Procházky a podobně.
To je asi nejdelší a nejintenzivnější pocit.
A jak trávili čas tím, že on jim předčítel ze svých děl a i z jiných děl
a ona hrála na klavír šopen a byli tady už jenom zbratry,
protože při tom prvním setkání ještě žije matka,
i když se neúčastní toho setkání, a jak jsme říkali,
ale při tom druhém, intenzivnějším pobytu před se,
už je matka na živu není.
A po třetí, když přijede rilke do Janovic,
tak tady zase pro změnu není Sidonii, protože je v Anglii.
To je rok 1911, ale je dolke tady pobíla a tvoří.
Takže nějakou malou stopu bychom zde měli.
Mělka stopa tady je, ale že by to bylo tak jako ukrause,
který v tom tím parkem žije a věnuje mu sbírku básně
a tráví tady mnoho, mnoho času,
tak intenzivní to přece je nebylo.
A toho stranu se Sidonii se rilke podkáva i Inde po Evropě.
Z tomu se chci dostať, protože ta podstat a toho vztahu
byla úplně někde Inde než ukrause,
protože Sidonii s rilkem spojovala mimo jiné

jako mány je cestovat, ale to pro vuk mány je.
A mány je psa do pisy.
A do pisy, samozřejmě.
Ale to cestování jako výstí projev modernity,
v jejím případě Emancipace.
Tam je opravdu jako intenzivný,
měli se, že podívá, kde byla na cestách.
V nejčastější destinaci byla Itálie tam už od roku 1908
jezdí pravidelně.
No ale Belgii je německo-eurobské země.
Česně tak.
Buda pešt mimochodem, taky.
Ale samozřejmě za války první světové
nemůže nikam, než do Švicarská,
protože byla jediná zemi, kam se dalo cestovat.
Fotografie jak Lížuje a Bruslí.
Ano, ano.
Dokonce tam pronánímá chatu na několik let,
kam jezdí potom už i s Karlem Krausem.
A jezdí do Dalmáci, tak podobně.
Ale byla dvakrát v Egypte,
byla v řecku, v Palestině, v Istamblu
a jednu cestu s Karlem Krausem
podnikla právě do...
Pobaltí.
Pobaltí.
Ano.
A rilke, je podobně na tom, ten cestu je jako neustálet.
To je prostě neustálet cestovatel.
Takže pokud rilke, tak rilke,
ale rilke a Janovice,
je tému mnohem mnohem menší a subtylnější
a krátko dobré.
Tak odzazároveň jako stach rilke,
Sidonie je jistým způsobem rilkovský,
majetnický.
Zamozřejmě Sidonie nejde o jedinou ženu,
protože on jak cestuje a má mány,
psáty, dopisy,
tak píše dopisy na všechny strany
všem svým přísním, vkiním
a mecenášským a ženám,
na kterých byl svým způsobem,
když je ich obdivu k němu závislý.

Jaké rylke?

No, ale bychom se nepředstavovali buhvice.

Ono to je tak strašně nebezpečně,
nenápadně ležním jazycem.

To tak bývá, než dojde na rok 1939.

V tom dopise, který má se 400 dany,

a kde tak opatrně najíždí

do toho argumentace,

nejdřív vlastně píše o tom,

že jako manželka se setkala,

tady manželka rylka,

se setkala s Krausem,

že se jí nezdál a nelíbil

a tak postupně do toho

najíždí, až teda dojde

k té nejbrutálnější pasáži,

kteřé píše. A teď jsem téměř

s vyděšeným představou,

že by se vám mohlo

při hodit něco podobného,

vždyť nemůže vám být jiný,

než cizí, cizí člověk.

Vyníkající spisovatel

s ním jste se zblížila,

duch, který může mít na vás

nejblahodárnější vliv, když,

když se ani na okamžik nevitratí

odstup, který nějak zachováte

poslední nevyhlanditelný

rozdíl mezi ním a sebou

také v tom nejduchovnějším,

neboť aděj, jakoliv velký způsob,

můž musel využít svého ducha,

když se nabroušený nástoží

k určitému upotřebení.

Cizí, cizí člověk

a nevyhlanditelný rozdíl.

O čem tady asi mluvíš?

O čem asi mluvíš?

Zmínil jsem tisemetismus a zmínil jsem to, že dostí.

Tady jako zase nemůžeme úplně

jako psychologizovat a dovozovat

z nějakých utršku vět všechno,

ale když je mnoholet dřívě,

mladá sydonu je vyplně tak zvaný
dotazník, tak se vaše oblíbená
větina a vaše oblíbená píseň a tak dávě.

Vyvojně botanečka byla skvělá?

Tak, tak, tak.

Jsou zajímavé podobnosti.

Teď můžeme řeci oblíbené jídlo
a oblíbený nápuš šampaňské.

Tak, neprekonatelný odpor
uvádí k židům.

Ještě jedno.

Neprekonatelný odpor
k židům.

A to je teenager.

Ale zároveň je

žena své doby

nebo dívka své doby v té době.

Prostě jako antisemitizmus
po celé Evropě byl zcela běžný
před první světovou válku
bez zporu.

No to ještě můžeme narušit obrach
svědovka.

Usozovat tady z toho na nějaké velké
lidé se proměňují
doba s nimi.

Ale ono to může být rozporuplné.

Když se podíváte na velkého charakter,
tak on je zároveň velký v Rusofile.

Jedna z jel velkých podporovatelek
tak on do slova

propadne Rusofilsví,

překládá Tolstého, překládá Čechová

a tam vidí tu velkou světovou literaturu
v rúzkém prostoru.

Takže i to je rejnemáriér Rylke.

No a oni se se tkali

poprvé taky na cestách.

Může zeská historika, protože

Sidony, když je z matkou

poprvé v Páříži,

což je nějaký do 19.6.

Tak Rylke je v Rodénoví ateliér.

Tam se mají podkat.

V vidí je Rodénovu výstavu
v Páříži a viděli
vznají Rodéna, protože Rodéna
a Praha bylo v té doby velké témá.
Oni pošlou
baronka nádherná a matka
pošlé vyzidku.
Rodénovy, aby si by mohli navštívit
mistra v jeho ateliéru.
Teď je samozřejmě otázka do jaké měry
Rodén chtěl být otevřený tímto navštívám
nebo ho uchvátilo, že ho
podstěla baronka.
Ale přijme, jako řekne,
v opřed napíšejí přesně, jak se tam dostanu
respektive napíšejí to
z jeho sekretára. Ten dopis
je dneska uložen v Americe v jedné,
se ukromé zbirce, kde je dopis
psaný Rainer Maria Rilke
podepsaný Augustem Rodénem.
Je to Rodén sekretář, Rodén.
Ono je píše knihu.
A oni tam přijedou a Rodén je
přivítá, pak je Rilke
mladý sekretář, sochaře
provede domem a ateliérem
a Rodén pak je pozvĕteda
s nimi, ale většinu času trávi s tím
mladým sekretářem.
Sidonji, když si to poznamenává a píše
o tom, jako rameny zceňci, tak tam píše
mladý zajímavý muž, ale vůbec
nepíše ménu, protože si ho nezapamatovalo.
Vůbec neví, kdo to je.
A neví, že jsem narodil v Praze, tak dále
to všechno je.
Je to nějaký sekretář toho kulita,
my jsme přijeli.
Ale po prvé, když píše,
tak píše matce.
Protože s tou se vlastně setkal.
Přítvažek, který příles z mamá.
Ale pak o rok později,

od další dopisy už píše, už si píše s nínom.
No tak tam znikne to jako
dlouhuletý vztach.
Jak říkáme, včetně toho majetnictví
zároveň, toho se dostáváme
mezi těmi lety 7 až 14.
Vlastně k tomu období, které vypadá jako,
že končí ten krásný starý svět.
Je to další ten barbotisk, k toho pohledu
na vrchatově novice, na Sidonji nádhernou.
To je než vypukle to strašlivá
první válka. A přednout to
neintenzivnější se odehrává
mezi Rilkem a Sidoní právě
v tom letu dobí, protože
u Karla Krause je to jiný příběh, který
musel se třeba budem věnovat
v tom našem třetím díle.
Já bych se tady zacitoval
trošku zahlíživě, kte jako
pseudohypochondry
Německy autor Florian Ilyjes
napsal báječnou knihu o roce 2013.
Ale to s vyslá v Čestině je
měl ještě vyprávět. A je to
neuvěřitelná mozaika, která se liné
co kdo dělá v tom roce 2013.
A tam máte prostě osobnosti typu
Anštajná, Kavky,
Sidonji nádherné, Krause,
Stravinského, Svěcení Jara
v námci premiéry,
obrovského sudy.
Ale zjevně Florian Ilyjes
nemá úplně rilka rád, protože
jako odcituji několik momentu,
ono je to po měsících. Lede náš prosti
nesluku 2013.
Sledí hrelke
u práciho stolu Vrů
Kampaň v Paříži.
Sice zrovna nemá rýmu, ale
přesto se mu nevede dobře.
Nepřestajně pracuje na svých korekturách

života.

13. duben 1913.

Rilke sedí za svým pracovním stolem

Vrů Kampaň v Paříži.

Pochopitelně se mu dnes nevede dobře.

Prohlíží se kapesním zecátkem

dlouho velmi dlouho a zděsí se

svých propadlých očí. Červen

Reiner Maria Rilke má rýmu.

Tentokrát v báterím polsdau

jenže tentokrát je to ještě

horší. Jsem jako tráva

po krupobití. A takhle on nepo těch

měsících, kde prostě rilke má

prostě rýmu. A pak přijde k červenci

1913.

Ilias jenový počítává, rilke

mu se nevede dobře a píše

trudnomyslné dopisy.

Sidony nádherné, Kněžně Maritun

Taksis, Katarí něky Pembergerové,

Evie Kaserirové, Akypín

Montové, Louis-Aman Salome, Helenie

von Nostits, ale osobně

se věnují Herečce, Hedvice Bernardové

do které se na místě zabilují.

Taky se procházíte prostě jako v těch

lázních, protože se vám nevede dobře. Píšete

ty trudnomyslné dopisy a do toho

prostě tam máte malou Herečku. Já myslím,

že rilke je taky zvláštní případ.

Už jeho manželství z toho klára, oni měli

ceru a vlastně to manželství jako

oni se potkávali na v té Evropě

který se to cestoval a občas přijel

a pak se se korizoval po domech

svých mecenášek a podobně

na svou dobu jako zvláštní

vztah. Což ale zase na toho

stranu to Sidonii musela provokovat

a bavit, protože ona

není úplně ortodoxní konec

konců, když ji mamá

vezme poprvé na

vedejí na
plesovou sezonu, jako mladoví
dívku, aby se konečně ocitla
na tom sniatkovém trhu.
To si Sidonii navštějí vydva
plesa tímto hasne. Níkdy se
není cesta ostatně sniatkový trh
to se dostaneme k osudom
s pojeným skrausem a jejím skutečným
manželem následně a to bude jiný příběh
a já zakojčím Floriana Iliése
z listopadu 1913
Reynel Maria Rilke je opět
paříži a opět se mu nevede dobře.
Ach, vůbec se mu zase nevede dobře.
Až nemyslím, že autor
kniho rocenovatáte 13 Rilkeho
zařadil prostě noji po chvondorické
ale zajímavé, jak je to vlastně
svým způsobem mozajka těch osudů
tak musíte vysobat z té knihy 1913
ale je vidět, že autor je opravdu znali
a drží si tu linku prostě
velkého emotivního básníka smrtě
až k tomu konci roku 1913
kdy 1.12.Sidonii
28 let a Iliése
už jenom dodává Rilke gratuluj.
Ale mochodem, tohle je
něčím taky typické pročas
tejto generace.
Všech najdete to,
že jejich dědecci a odcové
podávali v 2.19.
století obrovské výkony
na takovým takovým takovým grindorském
zaklád, ostatně
Rilke sám, když tady je
tak se při té první návštěvy
dojímá tím, že
zámek kamenice nad Lipou
který nějaký čas patřil
nádherným, tak patřil
také Rilkeho dědečkovi

jednu dobu, prodávalo se to mezi
do vás spojtej.
A teď prostě říká, no tak to je
přece to, co nás spojují,
byli všechny majitele jednoho panství,
k tomu tak nějak jako týhne,
ale ta generace tohle máte kavku
a další, a další,
ta generace těch synů,
těch zakladatelů, už je
kulturní, je
velmi sensitivní.
Tatínek musí li budovat podnik,
abych já mohl
depresivně rozzímat o světě.
Protože ta doba nějaká je,
o ní vem testy, že zažijí
ten předod, kdy ta výden
se stane opravdu metropolím
kulturní, to je Evropy.
To je dobrý obraz.
Čarejšká od Stefana Cvajga,
kdy tam to jako tepe pouzuje
a ta emoce, nejednoznačnost
vymknutí si k doslavadních
traničních rámců, tak to je ta generace,
ale zase na to vymknutí, potřebujete
mít nějaký ekonomický základ.
A ten díky rodičům, opravdu rodičům
bylo mce náškám v případě.
Když si vezmete
nádherní svoje jedna věc
a ti se etablovali spíš
jako v mlynáři původně
a byli přezemědělskou výrobu, řekl by se.
Na druhá půlka rodiny přes klajinový věleznici.
Ale klajinovy jsou jako těžcí průmyselníci.
Těří dělají vlastně železnice koneckou.
Tato draha na semering nejvyšší
železnice v Rakousku
byla výkon opravdu jako
architektonický, strojírenský.
A to byla velká věc,
kterou oni předvedli,

i tohle dovedeme.

Ten majetek byl obrově těstačí se
v vyseníku zajít podá do sobotina,
kde měli hlavní sídlo
na jejich rozpadající se hrobku
a vidíte, že to bylo opravdu
k velikému majetku
a ukázce velké ekoromické síly.

Ale Sidon je vlastně
o pár desítek let.

Končí tady v Janovicích
jako v téměř nemajetní člověk,
když ty měli velké volky...
Oni vkrátké doby zažijou strašný saž.

A v končíte fungově 1948?

Ali na tom začátku dvojtátého
století mají ten výtlač
a rodinem produkují ten ekonomický
základ Sidon je se nemusí stejrat
co stálo, co stování,
co stály náklady, co stály cigarety.

To je poslední generace,
která tohle zažije, takže
vymezi zameckým, slechtickým
a veltmanským fungováním
na jednou skončité po unovi 48
kde umíráte. Těch 50 lety je strašně rychlý sešup.

Na druhou stranu bych jako nebyl úplně jako přízněvcem toho dělat z sedony
je nádherné příklad typickou ukázkou některou trendu.

Ona je velmi specifická, jak ve svém počátku je v tom mládí,
tak průběhem toho života už tím, že se nevdá, nebo vdá, ale problematicky to musel dostaneme,
ale jako nezaloží tu rodinu, nepokračuje nějakým způsobem, nevěnuje se těm běžným ženským
jako záležitostem, které tehdy třeba i ty srlachyčny provozovali charitáma tak podobně,
ale věnuje se umění, ale spíš se být ten tvůrce, než jenom ta můza.

Spíš je hybatel, než můza.

Tak, tak, ale i ten konec toho záníku toho parku, po té válce, oběhem války,
rozpadu toho pánství, toho úplného osamění, kde ona zůstane totálně sama na tom světě všechno jí
to odejde,

tak a ta depresie těch dějníků, která tam jako je dost, to je korespondence,
která tam je dost evidentní, tak je individuální.

Jako, když se podíváte do šlechtických rodů, které prostě hnoje 20. století úplně stejně.

Tak je to rodové, je to kolektivní.

Tak tam jako rodu nebo rodině.

Nemůžete říct, že to je typické pro nobilitu, protože množí prostě ten,

ta 20. století vezmou mnohem s větším klidem, s tím, že prostě tak to někdy je, tak přijde, tak mnoho odešlo a zase přijde, ale důležité je se z toho nezroutit. A to tam najdete mnohem silně jako trend, tohle zanikání starého světa v nostalgickém parku. Ona je to pěkné, ale je to individuální. A může to být jako hezky vyprávěný příběh. Tak jasně, chápu, že se jsem... Nepotřebujete dějiny, potřebujete dějiny. Chodí lidi dojímat na tím, na které to působí. My se nedojímáme, ale přece k rauzou stůle, k rauzou stůle. A když jsme u rilka, než dojdeme k další za týdenka k rauzou, tak bych se přece jenom ochomejtl kolem muže, kolem Sidon je nádherné právě do té doby, než přijde k rauz, protože rilke to jsou do pisy. To je nějaká romantika několika týdnů tedy v Janovicích, ale několika setkání po Evropě. Ale i ta setkání pak už jej jsou zataak častá, oni si opravdu jen píšou. Sidon je mladá žena a že je veselým životem celkem. Ono, jak byla právnou svobodu myslel na Neortodoxní, je jedna z prvních v Rakouském monarchii, která má řidičák, sportuje, bruslí, jezdí na koni, hraje tennis, všechno tyto věci provozuje a není žádným způsobem jako úsedlá. Její vztah můžu mě poměrně otevřenit. My to byme díky dopisu, který napíše s vemu bratru Johannesovi, že se vlastně vyznává z toho, jak ti muži na ní působí a jak bez toho mužského elementu ve svém životě nemůže být ani fyzický. Tak ona v podstatě, i když potom už se ohlíží, třeba za krauzem, tak to, jakým způsobem, jako mluví nebo píše o vztahu k mužům, když budu citovat, je ponižující zvyšovat nedostižností mužovu žádostivost. Takže být dostižná. Měl by mě mít, aby poznal, jak jsem pro něho nedosažitelná, teprve pak může jeho touha růst, a teprve pak bude jeho touha platit mě, a teprve pak se jej mohu zbavit. To je jako o co zvláštní logika. To znamená, nebudu nedostižná, on si to vyskouší, bude po mě toužit ještě víc, a já mohou říct si ne. A což ona dělá? A což ona dělá? Což ona právě důzmní mužům. Takže v těch denících se třeba objevuje skladka JR, i v té spovědi bratrovi vlastně se objevuje skladka JR,

což jak se domnívají Roberta,
kazda někde ze cenní, který napsali knížku
a i další badatele,
tak je polský šlechtic Józef řištševský.
V té doby 18 lety.
V té doby 18 lety je přes 20.
A dost evidentně to bylo hodně intenzivní.
V tej Itálii a Vnichově.
Vřímně.
V přímo fyzických intenzivních.
Nebyla nedostižná.
Tak?
V opravdu jako vášňová emoce,
ale i jak ono o tom píše vlastně doby,
kdy to prožívá,
a kdy má prostě ten intenzivní fyzický vztah
s tímto mladíkem.
Tak vlastně o tom píše s týlem,
jako o zániku ten řekot,
tohle je příliš mladý.
No ale zase je to fob dobí,
kdy...
Nostálketské to je.
Od roku 1907 mým má potředetovat Bakš Wabinski,
který další ze svých muž,
oni i ty muži to měli vlastně poměrně přidavé.
No, tohle je právě jako...
Ano, dokončitře.
Ne, oni jsme to vpadli.
Vyznámá kolem roku 1910 lásku,
a zároveň jako po dvou letech,
když ona píše v neustálého pozvání
Švabinski, oni se potkávali jinde
v rámci svého vztahu,
a píše pozvání do těch Janovic,
tak Švabinski si pozděchuje,
že již ho to unavuje.
A do Janovic nepřijede.
Už má jinou múzu.
No, protože pokud to vůbec bylo tam jako...
To je to, to je to.
Na rozdíl od Krause
a třeba od toho polského šlechtice
nemáme potvrzeno dítí samotnou.

Tak, tak to tam nikde není,
není to dochledatelné,
nikdo se to už asi nikdy nedoví,
jak to proběhlo.
Teď množí usuzují z těch,
jak se vyvějí tějí portlety,
nádřív s kicou,
pak ten obraz,
který jsme viděli tady v zámku,
a pak litografy barevnou,
což u něj opravnu nebylo běžné,
že by tohle techniku používal.
A teď jak se vyví,
jako od té, jako snivé dívky
přes tu v Izrálo, už jenu,
v tofam fatal té litografy,
ale jich množí z toho,
jako usuzí na tyto věci,
myslím, že to je trošku přenále.
Proto dost nepřijme rukazy.
Tak, je to hodně nepřijme,
ale pokud bychom to překostili,
a tak nějaký poměrkní odčete
mělo táska,
jak moc intensivně a fyzický třeba,
Švabinský je přesná ukázka toho,
jak ona může být vnímána,
jako tam můza.
Jako pro něj to je můza,
takže to je prostě vy
inspirační moment,
kterého samozřejmě nabažíme,
pak jdu za jinou inspirací.
Potřebuje občerstvit
tak množí mapu.
Ostatně i si,
pokud si kní ten vztah
opravdu takhle vybudoval,
tak si je vybudoval
pravděpovědně v době,
kde jeho manželství
ze ho předchodí můžou,
jak si uvadalo.
Tak já jsem tak

FMS-cky obsal.

Tak,
ale to se nedá říct
o Hrylkema Okrauzově.
Ne.

Tam je to opravdu
partnerství v tom umění,
v tom vnímání kultury,
jazyka.

To je partnerství.
On si se to staví
jako,
ty si mé ucho,
které naslouchá.

A já teprve,
když k tomu uchumluvím,
tak nacházím
ta správná slova.

Takže
bud mi odrazový můstkem
k mé tvorbě
a taký inutě,
aby včetla jeho texty
a přepisovala jeho texty
a tak dál.

Ale ona to takhle nevnímá.
Ona chce být
mnohem emancipovanější,
mnohem intenzivnější
v té tvorbu
jako takové.

Tím, co u to šwabinského
je to přesně
bud krásna
a neruž.

Jako odrazový můstek
to je trošku,
to by se jí asi
nedívalo.

To je krauzu v pohle.

Tak.

Nemůj.

Ale u toho
šwabinského to takhle je

a tam je taky vidí,
že to asi pro ní nebyl tak podstatné,
protože na tom
jako připustí to.
No ho se vidě.
Tohle...
Tenhle
postojí švabinský,
k tomu má.
Taký ostatní,
když tak prosíš
švabinského,
když je ovejza,
protektorá to
když jednáky to otázka možností.
Je to otázka možností.
Ale...
Už se to se dávno plejčí.
Už se to dávno plejčí.
To není rok 1910,
když se pohybuje.
No ona je prostě i v tomhle
nerealistická.
To je další věc.
Ona není realista.
Ona je,
pravdu,
ona sní o světě,
jak si ho představuje.
Takže,
když říjí prostě,
řeknout,
řeknout,
řeknout,
za protektor a tu zámek,
tak ona chce psát Hitlerový.
Ale myslím,
že žila v jednom světě,
než ště,
řeknout.
To je můj svět,
který nesmím opustit.
Dějí,
nesom někdy brutálnější než...

A realita byla úplně jiná,
než sen,
nebo
možná vzhlížení
k minulým snům.
Ještě další věc,
to už jsme zmínili v první díle,
to je jako
spitováně,
obracení se spě do toho života,
trošku nostalgicky
a trošku,
jako emočně.
Tam je pak prostě otázka,
jak ho konstruuje,
jak se k němu staví,
jak se uniká do nějakého
vnitřního exilu
před krizovými momenty
ať už vztahovými
nebo společenskými.
Ale pak je tam otázka
jejich schopnosti.
Jako,
jestli,
že chce být
tvůrčí umělkyně
s těmi svými...
Čeho je vlastně mocná.
Tak máš to může jít,
jak ona vlastně vytvoří
kroniku Janovic,
napíše nějaké texty.
Ale dílo,
dílo nemáš.
Ale ještě dílo žádné
prostě jako byla jenom
jako zase
iluze
a romantika
toho té tvorby.
Otevřel bolestivou otázku?
No.
Ano.

Ale myslím si,
že nás jako jedno
třeba čeká.
Ještě to kod tohle
jestli to nebylo jenom
snění o tom,
že budu umělkyní,
ale navíc to nebylo.
No se dělo by to k tomu
vztahu toho dílu,
to znamená Rainer,
Maria Rilka,
si do nej nádherná.
Trošku je to snění
a z několika střípku
zetkává,
no ale
ten osud vytvoříte
tak siln,
že se o něm mluví
a píše do dnešku.
Je to tak.
Rilke,
patří do té řady
lidí,
kteří opouští
Sydony,
řívni,
do náčeká.
Vlastně jí zemře
Brezy otec,
matka zemře
ve chvíli,
kdy Sydony
nemá sní vřízené účny,
takže to
sustane neuzavřené,
jako nemá
tu emanci patci
od té matky dokončenou
a matka odejde
a tyto Sydony
no a další na řadě je
brater,

že ho se kterým měl
1913,
tak,
kterým měla velmi
intenzivní stach ten Johan
a následuje
rilke už potom.
1926
na Leukémy
ve Švýcarsku
a to
a vlastně roky
se neviděli,
jenci psali.
No ale zase,
když má potom problémy
ve exilu,
tak prodává jeho dopisy
těsně před smrtí
a by se vlastně
finančně vylepšila,
když rilke je velká jméno.
Za 450 liber.
Když nemáte,
a potřebujete žít
a odsitlyste se
ve exilu bez panství
a tak máte
vzpomínky
a rilkeho dopisy.
To je smutný konec.
Je.
Tak se budem projít
a pak se damy do toho krauzu.
Já bych se prošel
a v Karlokrausu
bude mužná dynamičtější výraz.
I když ten park je
teda jak...
Nemáte rýmu trochu?
Přestala znít.
Nemám rýmu.
Vůbec se mi nevede dobře.
Nám si můžu nám se došli.

Ale když se projdu
potoká, by se ochladil a tak...
Ty komisíte,
že neskovej tvoříme fotku
s tehlík pod Vorobárem?
Ne, nejsem si jist.
Ale já se doradči projít.
Tofám, že nedojdu na místní rybytov.
To dojdeme na konci.
Tak jo, děkuji,
že se poslucháte se z náma
zase po bylych vlků
v Vianovicích v parku
a za týden se tady potkáme
ještě jedno,
protože nám se odsudne chce.
Tak za týden
iště Vianovicích.
www.vianovicich.com